

Зимна нощъ.

Зима мразовита,
Виелица вий;
Клонка скрѣжовита,
Въ прозореца бий.

Легнали дѣцата,
Кротко вече спятъ;
Майката, бащата
Будни още шептятъ.

— Жено, стига вече,
Стига хорати —
Врѣмето изтече,
Спи вече баремъ ти.

— Какъ ли се заспива,
Мигва ли се менъ?
Тръпка ме побива
Катъ прѣдъ гробъ студень:

Утрѣ день настава
— Всичко се обра;
Що ли ще да правя.
Съ гладнитѣ гърла? . .

— Гладни? — проговори
Пламналъ той въ огънь;
Гладни! — приповтори
Бурята отвѣнь . .

Ц. Церковски.

